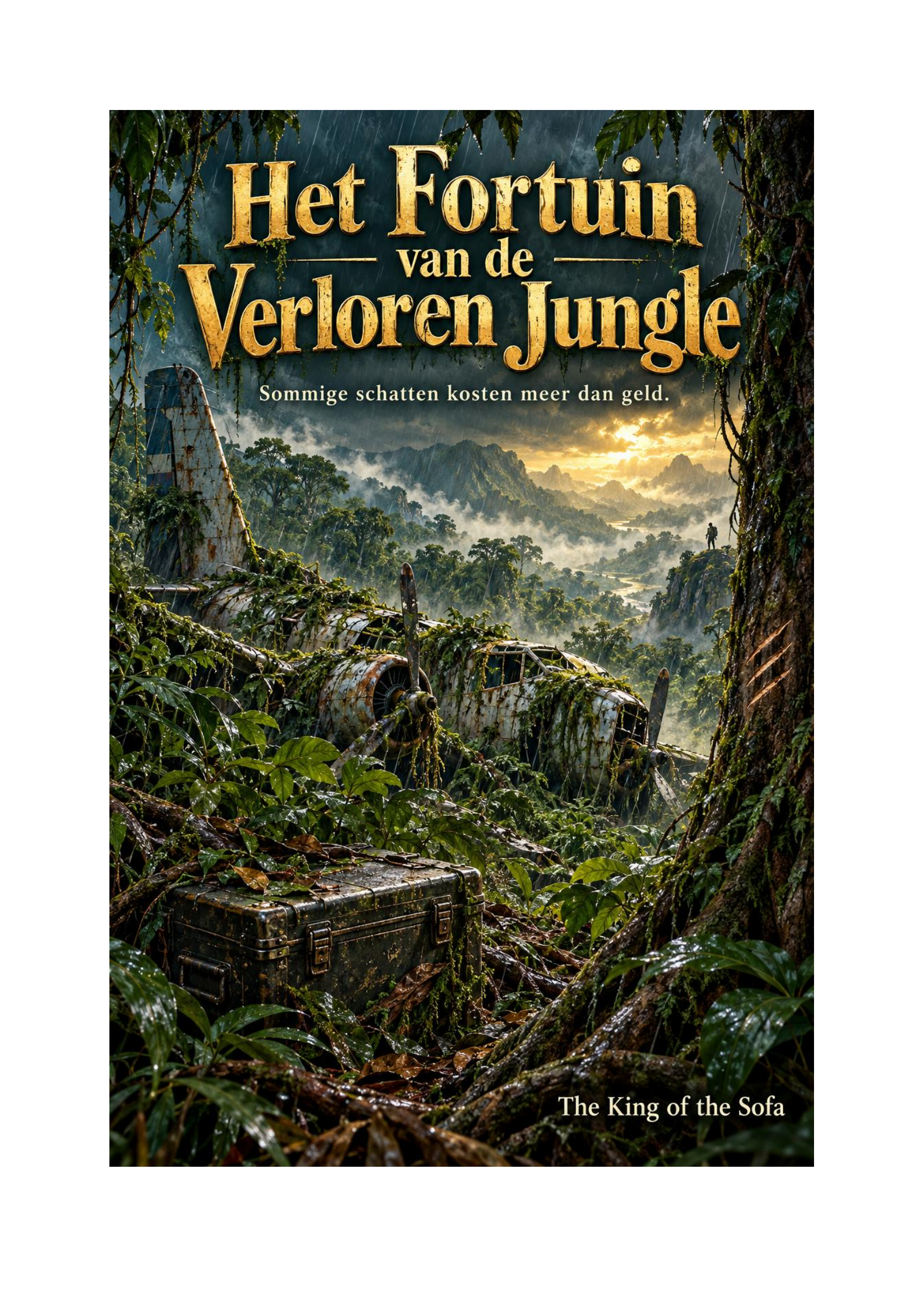

The image is a movie poster for 'Het Fortuin van de Verloren Jungle'. It features a dramatic scene of a jungle with a crashed airplane in the background, partially obscured by dense foliage. In the foreground, there is a large, dark, weathered metal chest. The sky is dark and rainy, with a bright light source breaking through the clouds in the distance. The title is written in a large, golden, serif font at the top. Below the title is a tagline in a smaller, white, sans-serif font. At the bottom right, there is a signature 'The King of the Sofa' in a white, serif font.

Het Fortuin — van de — Verloren Jungle

Sommige schatten kosten meer dan geld.

The King of the Sofa

Het Fortuin van de Verloren Jungle

1 De groene grens

De regen viel als een gordijn van naalden toen Dario de rand van het regenwoud bereikte. Achter hem eindigde de modderweg bij een roestig hek dat ooit de ingang van een houtconcessie had afgesloten. Voor hem verhief zich de groene muur van de Darién: varens, palmen en met lianen overgroeide bomen, zo dicht opeen dat het ochtendlicht er slechts in bleke vlekken doorheen viel.

Mateo zette de motor van de jeep af. Meteen werd het tikken van de regen op het metalen dak oorverdovend.

“Verder kom ik niet,” zei hij.

“Dat was de afspraak.”

Mateo keek naar het kompas aan Dario’s borstband, de kapmeshouder aan zijn riem en de waterdichte kaartentas die onder zijn jas uitstak.

“De oude weg loopt nog twee kilometer door.”

“Volgens mijn kaart wel.”

“Volgens de jungle niet.”

Dario trok zijn rugzak uit de laadbak. Hij controleerde voor de derde keer zijn uitrusting: een hangmat met muskietennet, een waterfilter, een tarp, zuiveringstabletten, een EHBO-set, zes dagen gedroogd voedsel, een satellietmelder, dertig meter touw en twee waterzakken. Zijn telefoon en papieren zaten dubbel verpakt. De kaart was van watervast materiaal. Hij was wanhopig, niet onvoorbereid.

Mateo wees naar drie schuine kerven in een boom naast het hek.

“Als je dat teken opnieuw ziet, moet je omkeren.”

Dario streek met zijn duim over de verweerde sneden. Ze waren oud, maar niet natuurlijk.

“Wie heeft ze gemaakt?”

“De mensen die daar wonen.”

“Victor zei dat het gebied verlaten was.”

“Dan heeft Victor gelogen.”

Dat zou niet de eerste keer zijn.

Drie dagen eerder had Victor Aranda hem ontmoet in een koffiëbar bij de haven van Colón. Hij was een keurige man van achter in de vijftig, met grijs haar, schone vingernagels en een linnen overhemd dat duurder was dan Dario’s hele uitrusting. Hij had geen menukaart geopend. Geen koffie besteld. Hij had alleen een satellietfoto op tafel gelegd.

Onder een wolkenloze hemel was niets te zien behalve boomkruinen en de grijze kronkel van een rivier. Op één plek had Victor een rode cirkel getekend.

“Elf jaar geleden verdween hier een tweemotorig chartertoestel,” had hij gezegd. “Het vloog buiten de opgegeven route. De transponder was uitgeschakeld en het noodsignaal heeft nooit gewerkt.”

“Smokkelvlucht?”

Victor had geglimlacht.

“Aan boord zat twee miljoen vierhonderdduizend dollar. Biljetten van honderd, verpakt voor transport.”

Dario wist wat dat betekende. Vierentwintig kilogram papier, plus de koffer. Te zwaar om samen met een volle rugzak door het regenwoud te dragen, maar licht genoeg om een arm mens te laten dromen.

“Waarom is het wrak nooit gevonden?”

“Het officiële zoekgebied lag tachtig kilometer noordelijker. De piloot gaf vlak voor de crash een positie door aan iemand die hij vertrouwde.”

“Aan jou?”

Victor had de vraag genegeerd.

“Het geld ligt nog in het wrak. Niemand anders weet het... behalve zij.”

“Wie zijn zij?”

“Mensen die geen buitenstaanders dulden.”

“En toch stuur je mij.”

“Ik stuur niemand. Ik bied je werk aan. Vijftien procent van wat je terugbrengt.”

Dario had naar de rode cirkel gekeken en aan Salazar gedacht, de geldschietster die hem nog zeven dagen had gegeven. Zeven dagen om een lening terug te betalen die ooit veertigduizend dollar had bedragen en door boetes en rente tot bijna het dubbele was aangegroeid.

Dario had het geld geleend nadat zijn expeditiebedrijf failliet was gegaan. Een zakenpartner was met de kas verdwenen, drie klanten hadden hun rekeningen nooit betaald en de bank had zijn materiaal in beslag genomen. Salazar had zich eerst voorgedaan als de man die hem kon redden.

Nu stuurde hij mannen met littekens en breekijzers.

“Waarom ga je zelf niet?” had Dario gevraagd.

Victor glimlachte zonder warmte.

“Omdat jij beter bent in terugkomen.”

Dario had het aanbod aangenomen.

Bij het hek stak Mateo hem een stuk papier toe met daarop een datum en drie tijdstippen.

“Ik wacht hier over vijf dagen vanaf negen uur ’s morgens. Om twaalf uur vertrek ik. Geen minuut later.”

“Victor zal je wel overtuigen om langer te blijven.”

Mateo keek hem strak aan.

“Victor rijdt niet met mijn jeep.”

Dario stopte het papier weg.

“Wat weet je van het vliegtuig?”

“Genoeg om er niet naartoe te gaan.”

“En van de mensen in het woud?”

Mateo sloeg een kruis.

“Genoeg om hun waarschuwingen ernstig te nemen.”

Dario hees zijn rugzak op zijn schouders. Hij woog bijna twintig kilogram, maar zat goed verdeeld. Hij zette zijn kompasrichting, activeerde de routeopname van zijn satellietontvanger en stapte over de verroeste ketting.

De oude houtweg was nog geen honderd meter herkenbaar. Daarna verdween hij onder jonge bomen en metershoge varens. Langs de verstoorde bosrand groeiden lianen in dichte gordijnen, maar onder het hogere bladerdak werd de begroeiing opener. Daar liep Dario tussen enorme stammen over een bodem van natte bladeren, wortels en donkerbruine humus.

De hitte drukte als een natte deken op hem. Zweet liep onder zijn rugzak langs zijn ruggengraat, hoewel de regen nauwelijks ophield. Om het halfuur dronk hij enkele slokken. Bij een heldere zijbeek vulde hij zijn lege fles, liet het water door zijn filter lopen en voegde voor de zekerheid een zuiveringstablet toe.

Hij vertrouwde nooit op één methode wanneer zijn leven ervan afhing.

Rond het middaguur begon zijn satellietontvanger onder het dichte bladerdak onnauwkeurige posities te geven. Het pijltje sprong soms tientallen meters heen en weer. Daarom hield Dario ook zijn kompasrichting, de helling van het terrein en de loop van de beek in het oog. Elektronica was een hulpmiddel, geen vervanging voor nadenken.

Tegen de avond zocht hij een droge verhoging tussen twee bomen. Hij spande zijn hangmat boven de modder en trok de tarp er schuin overheen. Een vuur maakte hij niet. Droog hout vinden zou uren kosten, terwijl rook en licht zijn positie konden verraden. Hij verwarmde water op een klein brandstofbrandertje, at rijst met gedroogd vlees en inspecteerde zijn voeten. De huid was gerimpeld maar onbeschadigd. Hij trok droge sokken aan en borg de natte op in een netzak onder de tarp.

De duisternis viel snel. Binnen een halfuur verdwenen de kleuren en bleef alleen zwart over, doorsneden door het zwakke licht van zijn hoofdlamp.

Overal om hem heen begon het woud te roepen. Kikkers kwaakten, insecten gierden en ergens in de verte klonk het diepe gebrul van brulapen. Toen Dario zijn lamp naar een tak draaide, lichtten twee goudkleurige ogen op. Het dier bewoog geruisloos weg door de bladeren.

Geen mens, stelde hij zichzelf gerust.

Kort na middernacht veranderden de geluiden.

Tok... tok... tok...

Dario hield zijn adem in.

Het waren drie afzonderlijke tikken, te gelijkmatig om toevallig te zijn.

Van ver naar links kwam een antwoord.

Tok... tok...

Daarna opnieuw stilte.

Hij pakte zijn kapmes, hoewel hij wist dat het tegen een geweer of pijl nauwelijks bescherming bood.

Vijf minuten later klonk het eerste signaal achter hem.

Toen rechts.

Ze verplaatsten zich zonder dat hij voetstappen hoorde.

Dario bleef tot het ochtendlicht wakker in zijn hangmat. Pas toen vogels boven hem begonnen te krijsen, zag hij de afdrukken in de modder onder zijn schuilplaats.

Iemand was die nacht tot op drie meter van hem gekomen.

Naast de voetafdrukken waren drie verse kerven in een boom gesneden.

2 Tekens in de regen

Dario hurkte bij de afdrukken. De randen waren scherp en het regenwater had ze nog niet volledig gevuld. Ze konden hooguit een uur oud zijn.

De voeten waren bloot geweest, maar de persoon was niet alleen. Twee meter verder vond Dario het rechthoekige patroon van een moderne laars. De zool had diepe noppen en een kleine driehoek bij de hiel. Een duur model, gemaakt voor militair of beveiligingswerk.

Twee groepen, dacht hij.

De ene liep op blote voeten en gebruikte klopsignalen. De andere droeg laarzen.

Hij maakte foto's, markeerde de locatie en brak zijn kamp af. Het verstandigste besluit was terugkeren. Hij had nog geen honderdste gezien van wat hem kon doden: slangen, vallende takken, plotseling stijgend water, infecties of mensen met geweren.

Toen hij zijn satellietmelder controleerde, zag hij het bericht dat Victor de vorige avond had gestuurd.

SALAZAR HEEFT DE TERMIJN INGEKORT. JE HEBT NOG ZES DAGEN.

Victor wist precies aan welke draad hij moest trekken.

Dario verwijderde het bericht en liep verder.

De regen nam rond tien uur af, maar dat maakte de hitte alleen drukkender. Water verdampte van de bladeren en hing als nevel tussen de stammen. Muggen verzamelden zich rond zijn gezicht. Hij smeerde opnieuw insectenwerend middel op zijn hals en polsen.

Tegen de middag bereikte hij een rivier die op zijn kaart als een onbeduidende blauwe lijn stond. Door de nachtelijke regen was ze veranderd in een bruine stroom van bijna tien meter breed. Takken en schuim schoten voorbij. Zonder zekering oversteken was zelfmoord.

Dario liep stroomopwaarts tot hij een omgevallen boom vond die van de ene oever naar een rotsbank aan de overzijde reikte. De stam was glad en lag een halve meter boven het kolkende water.

Hij bevestigde zijn touw aan een stevige boom en nam het losse uiteinde mee. Zijn rugzak droeg hij met de heupband los, zodat hij hem onmiddellijk kon afwerpen als hij viel.

Halverwege kraakte de stam.

Dario bleef staan. Niet bewegen. Niet naar het water kijken.

Hij verplaatste zijn linkervoet enkele centimeters. De met mos bedekte schors schoof onder zijn zool weg. Hij zakte door zijn knie en sloeg zijn onderarm om de stam. Zijn laars raakte de rivier. De stroom greep eraan alsof iemand hem omlaag probeerde te trekken.

Dario trok zijn been omhoog, ademde langzaam uit en kroop verder. Pas op de rotsbank durfde hij weer rechtop te staan.

Hij spande het touw als leuning voor zijn terugkeer, hoewel hij niet wist of hij langs dezelfde route zou komen. Een verstandige man bouwde uitwegen voordat hij ze nodig had.

Een uur later vond hij het eerste stuk van het vliegtuig.

Het was een strook aluminium van ongeveer een meter lang, half verborgen onder mos. Aan één zijde zaten rijen klinknagels; aan de andere was nog een stukje blauwe verf zichtbaar. Dario veegde de begroeiing weg en vond een gedeeltelijk leesbaar onderhoudsnummer.

De rode cirkel op Victors kaart klopte.

Daarna volgden meer resten. Een stoelrail. Een stuk isolatiemateriaal. Een verwrongen dienblad. Ze lagen verspreid over bijna een kilometer, alsof het toestel tijdens de afdaling door de bomen uit elkaar was getrokken.

Onder een varen vond hij een kinderpop zonder hoofd. De jurk was ooit geel geweest, maar zat nu vol zwarte schimmelvlekken. Aan de pols hing een verbleekt labeltje.

LUCÍA SERRANO.

Dario hield het speelgoed voorzichtig vast. Het was onwaarschijnlijk dat een kind vrijwillig aan boord van een smokkelvlucht was gestapt. Misschien had de bemanning gewone passagiers meegenomen om de reis onschuldig te laten lijken. Misschien had iemand een gezin beloofd dat het slechts een korte omweg zou zijn.

Hij stopte de pop in het zijvak van zijn rugzak.

Het geld was plotseling niet meer het enige dat op hem wachtte.

De geur die hij even later rook, was zoet en bedorven. Hij dacht aan de lichamen uit het vliegtuig, maar daarvoor was de crash te lang geleden. In een warm en vochtig klimaat bleef na elf jaar weinig over behalve verspreide botten.

Hij vond de bron vijftig meter verder: een dode pekari, half onder bladeren geschoven. De wond achter de voorpoot was rond en klein.

Een kogelgat.

Dario keek onmiddellijk om zich heen.

Naast het dier lag een messing huls. Hij pakte haar met een blad op en bekeek de bodemstempel. De huls was nauwelijks verkleurd en kon niet langer dan enkele dagen in het woud hebben gelegen.

De mensen met laarzen waren voor hem uit gelopen.

Vanaf dat ogenblik veranderde hij zijn koers. In plaats van rechtstreeks naar de opgegeven coördinaten te gaan, maakte hij een wijde boog over een beboste heuvelrug. Hij liep langzaam en zette zijn voeten neer waar de bodem hard was. Tweemaal bleef hij minutenlang onbeweeglijk luisteren.

De eerste keer hoorde hij alleen insecten.

De tweede keer hoorde hij een metaalachtige klik.

Een geweerveiligheid.

Dario dook achter de wortelplaat van een omgevallen boom. Hij wachtte tien minuten, toen twintig. Niemand verscheen.

Toen hij weer opstond, trof hij op de stam boven hem drie kerven aan.

Vers.

Er liep nog lichtgeel sap uit.

Hij begon te begrijpen dat de mensen die de tekens maakten hem niet zomaar volgden. Ze konden zich vóór hem verplaatsen zonder gezien te worden. Ze leidden hem weg van bepaalde plekken en lieten hem naar andere doorgaan.

De avond naderde toen hij een open plek bereikte die vanuit de lucht volledig door boomkruinen werd bedekt. De staart van het vliegtuig stak schuin uit de begroeiing. Het blauwe richtingsroer was dof en gevlekt, maar grotendeels intact.

De romp lag verderop, gebroken achter de vleugels. De neus was tegen een dikke boom geslagen en naar één kant gevouwen. De rechtervleugel ontbrak. Door de openingen groeiden varens en jonge boompjes, maar geen oude bomen; het toestel lag hier jaren, geen halve eeuw.

Dario bleef aan de rand van de open plek staan.

De gewone geluiden van het regenwoud waren verdwenen.

Op de zachte bodem voor het wrak stonden laars afdrukken.

Minstens vier verschillende paren.

Dario controleerde de tijd. Nog ongeveer veertig minuten daglicht. Hij kon zich terugtrekken en de volgende ochtend terugkomen. Maar wie hier met geweren rondliep, kon de koffer eerder vinden.

En over zes dagen zou Salazar niet meer met waarschuwingen komen.

Dario trok zijn hoofdlamp over zijn voorhoofd en liep naar het opengebroken vliegtuig.

Op de metalen wand naast de deur stonden drie kerven.

Daaronder was met een scherp voorwerp één woord gekrast.

GRAF.

3 Het metalen graf

Binnen rook het naar vocht, schimmel en geoxideerd metaal. De stoelen waren uit hun bevestigingen gerukt of door planten overgroeid. Gordels hingen als grijze linten langs de frames.

Dario bewoog langzaam en zette zijn voeten alleen neer waar hij de vloer kon zien. Het aluminium was op sommige plaatsen zo verzwakt dat het onder zijn gewicht boog.

Bij de derde rij vond hij de eerste menselijke resten. Enkele ribben lagen onder een stoel. Een veiligheidsgordel liep nog door het bekken. Kleine botten waren door dieren verspreid. Dario probeerde niet te raden wat tijdens de crash was gebeurd en wat daarna. Daarvoor was hij geen forensisch deskundige.

Hij knielde en boog kort zijn hoofd.

“Het spijt me,” fluisterde hij.

Verderop waren de bagagekasten opengebroken. Iemand had koffers en tassen doorzocht. De sneden in de bekleding waren scherper dan de schade die door een crash kon zijn ontstaan.

In de cockpit vond hij twee skeletten. Het instrumentenpaneel was verbrijzeld en de ruiten waren verdwenen. In de zijwand zat een lange reeks letters gekrast. Mos en vuil maakten de tekst moeilijk leesbaar. Dario veegde er met zijn handschoen overheen.

ZE KOMEN TERUG ALS HET DONKER WORDT.

Het handschrift was onregelmatig en sommige letters liepen naar beneden. Degene die de waarschuwing had geschreven, was waarschijnlijk gewond geweest.

Dario keek door de kapotte voorruit. Het licht werd al blauwgrijs.

Hij doorzocht de cockpit. Achter de stoel van de copiloot zat een oranje documententas geklemd. De kunststof sluiting was gebarsten, maar de waterdichte binnenzak was nog dicht.

Daarin vond hij een vluchtlogboek, een vrachtlijst en drie papieren met namen en betalingen. Bovenaan de vrachtlijst stond de naam van een mijnbouwbedrijf dat Dario kende: Orbe Mineral Logistics.

Het bedrijf bestond niet meer. Victor Aranda was er elf jaar geleden operationeel directeur geweest.

Naast zijn naam stond een handtekening.

Dario fotografeerde elke pagina. Daarna stopte hij de documenten in zijn kaartentas.

Achter in de romp vond hij de vrachtsectie. Een deel van het plafond was ingestort, maar onder een losgerukte vloerplaat zag hij een rechthoek van donker metaal.

De koffer.

Hij trok takken en isolatiemateriaal weg. Het ding had versterkte hoeken, twee sloten en een rubberen afdichting. Eén zijde was zwartgeblakerd, maar de behuizing was niet doorboord.

Dario gebruikte een wrakstuk als hefboom. Het eerste slot brak na drie pogingen. Het tweede hield langer stand. Toen het eindelijk losschoot, schoot de deksel enkele centimeters omhoog.

Binnenin lagen vierentwintig grote pakken bankbiljetten, ieder afzonderlijk geseald in dikke kunststof. Op elk pak stond een bedrag van honderdduizend dollar.

Twee miljoen vierhonderdduizend.

Precies zoals Victor had gezegd.

Dario tilde de koffer aan één handvat op. Hij kreeg hem slechts enkele centimeters van de vloer. Inclusief behuizing woog hij waarschijnlijk meer dan dertig kilogram. Daarmee zou hij geen rivier oversteken en al helemaal niet voor gewapende mannen kunnen vluchten.

Hij hoefde ook niet alles mee te nemen.

Zes pakken wogen ongeveer zes kilogram. Zijn afgesproken aandeel bedroeg meer, maar zes ton zou zijn schuld betalen en hem voldoende overhouden om opnieuw te beginnen.

Hij sneed de verzegeling rond het bovenste pakket open.

Buiten klonk een zacht tikken.

Tok... tok... tok...

Dario doofde zijn lamp en trok zich achter een stoel terug.

In de deuropening verscheen een man. Zijn gezicht was beschilderd met rode en witte lijnen. Om zijn hals droeg hij een snoer van zaden en dierentanden. In zijn hand hield hij een lange jachtspeer.

Twee anderen kwamen achter hem tevoorschijn.

Dario's eerste indruk was die van de figuren uit Victors waarschuwing: wilde jagers, mensen die iedere buitenstaander als vijand zagen. Toen keek hij beter. Een van hen droeg een moderne radio aan haar riem. Een ander had stevige rubberlaarzen aan. De rode kleur op hun huid was plantaardige verf; het wit leek klei.

Ze waren geen verschijningen uit een vergeten wereld. Ze waren een georganiseerde patrouille.

De vrouw met de radio stapte naar voren. Ze was begin dertig en droeg een korte machete in een leren schede.

"Leg terug wat je hebt genomen," zei ze in het Spaans.

Dario kneep zijn hand rond het opengebroken pak geld.

"Wie zijn jullie?"

"De mensen die dit graf bewaken."

"Victor heeft me gestuurd."

Bij het horen van de naam veranderde haar blik.

"Dan heeft hij eindelijk iemand gevonden die hij kon missen."

Er klonk een geweerschot.

Een kogel sloeg door de dunne huid van het vliegtuig en verbrijzelde een raam aan de andere kant. Dario dook omlaag. De vrouw trok hem achter een stoel.

"Dat zijn niet jullie mensen," zei hij.

“Dat zijn die van Victor.”

Buiten riep een man: “Dario! Kom naar buiten met de koffer! Dan laten we je leven.”

Niemand kon hier toevallig zijn naam kennen.

Een tweede kogel sloeg door de romp. De beschilderde man bij de deur wierp zich opzij.

De vrouw wees naar een scheur in de achterwand.

“Daardoor. Nu.”

Dario stopte het geopende pak geld en de documenten in zijn rugzak. Daarna greep hij de koffer.

De vrouw keek hem ongelovig aan.

“Laat hem staan.”

“Daarvoor ben ik gekomen.”

“Daarom heeft Victor je gekozen.”

De woorden troffen hem harder dan hij wilde toegeven.

Buiten klonken voetstappen. Dario hoorde minstens drie mannen, misschien vier.

Hij trok de koffer naar de scheur. Het metaal bleef haken. Achter hem barstte een salvo los. De resten van twee stoelen sprongen uiteen.

Dario rukte de koffer los en liet hem aan de andere kant vallen. De beschilderde man ging als eerste naar buiten. De vrouw volgde. Dario wrong zich door de opening, pakte de koffer en rende achter hen aan.

De duisternis viel over het woud.

Achter hem riep iemand dat ze niet op Dario's rugzak mochten schieten.

Victor wilde de documenten.

En hij wilde niemand levend laten terugkeren die wist waarvoor ze dienden.

4 Dode bladeren

De koffer sloeg bij iedere stap tegen Dario's been. Takken grepen naar zijn jas en wortels verdwenen onder het gevallen blad. Hij kon de anderen nauwelijks bijhouden.

De vrouw bewoog voor hem uit zonder licht. Af en toe tikte ze met het handvat van haar machete tegen een boom.

Tok-tok.

Een antwoord kwam van rechts.

Tok.

Daarna veranderde ze van richting.

Het was een eenvoudig systeem, maar het werkte. Eén tik betekende vrij. Twee betekenden gevaar. Drie was een waarschuwing om niet verder te gaan.

De kerven in de bomen hadden hetzelfde doel.

Dario had ze als bedreigingen gelezen omdat Victor wilde dat hij bedreigingen zag.

Een kogel sloeg in een stam. Splinters raakten zijn wang.

“Ze lopen in op ons!” riep hij.

“Niet op ons,” zei de vrouw. “Op jou. Jij draagt wat ze willen.”

Dario wist dat ze gelijk had.

Ze daalden een steile modderhelling af. De twee mannen gleden bijna rechtop naar beneden, maar Dario moest één hand voor de koffer gebruiken. Zijn laars schoof weg. Hij draaide opzij, sloeg tegen de grond en gleed meters door de modder.

De koffer botste tegen een uitstekende wortel.

Het eerder geforceerde slot brak volledig af. De deksel vloog open en een deel van de verpakte geldbundels schoot naar buiten. Sommige kunststof hoezen scheurden aan scherpe stenen. Bankbiljetten draaiden door de regen, bleven aan bladeren kleven en werden door bruine stroompjes meegenomen.

Dario greep naar het dichtstbijzijnde pak.

De vrouw sloeg zijn hand weg.

“Laat liggen!”

“Er ligt meer dan twee miljoen dollar!”

“Dan hebben zij twee miljoen redenen om te stoppen.”

Op de helling boven hen verschenen de eerste zaklampen. Een man zag de verspreide biljetten en riep de anderen. Binnen enkele seconden bukten twee achtervolgers zich om de pakketten bijeen te rapen.

Dario keek naar het geld dat tussen de bomen dwarrelde als bleke, dode bladeren.

Hij voelde geen triomf. Alleen schaamte om de opluchting die hij ervoer toen de last van zijn arm verdween.

Ze renden verder.

Bij een smalle kloof wachtte nog een patrouille lid. Hij was nauwelijks twintig en droeg een oud jachtgeweer. Terwijl ze naderden, klonk achter hen opnieuw een schot.

De jongen draaide zich om.

De kogel schampte zijn bovenarm. Hij viel tegen een boom.

Dario stopte.

“Vooruit!” riep de vrouw.

“Hij bloedt.”

“Als we blijven, bloeden we allemaal.”

Dario trok de jongen achter een rots. De wond was diep, maar het bloed stroomde niet ritmisch; waarschijnlijk was geen grote slagader geraakt. Hij drukte een steriel kompres op de arm en legde er een stevig drukverband omheen.

De jongen klemde zijn tanden op elkaar.

“Hoe heet je?” vroeg Dario.

“Ilan.”

“Ik ben Dario.”

“Ik weet wie je bent.”

Zelfs met een kogelwond klonk hij bijna spottend.

De vrouw keek de helling op. De lichten kwamen dichterbij.

“Aan de andere kant van de kloof ligt een beek,” zei ze. “We moeten er zijn voordat het water stijgt.”

Dario trok Ilans goede arm over zijn schouders.

“Dan gaan we.”

Ze bereikten de beek net voor een nieuwe stortbui losbarstte. Het water kwam tot boven Dario's knieën en steeg zichtbaar. De stenen onder de oppervlakte waren glad. Dario weigerde iemand met een touw om het lichaam over te laten steken; in snelstromend water kon zo'n lijn iemand onder water trekken. In plaats daarvan spande hij zijn touw hoog tussen twee bomen als handlijn. De rugzakken gingen één voor één over. Daarna volgden de mensen, met de sluitingen van hun heupbanden los.

Ilan stak als tweede over. Dario bleef stroomafwaarts van hem, klaar om hem op te vangen. Halverwege verloor de jongen zijn evenwicht, maar hij behield zijn greep op het touw.

Toen iedereen veilig aan de overkant stond, brak hogerop iets met een geluid als een gewerschot. Een muur van bruin water, takken en bladeren schoot door de beekbedding. Binnen enkele seconden was de oversteekplaats verdwenen.

De achtervolgers bleven op de andere oever achter.

De vrouw leidde hen naar een overhangende rots waar ze uit het zicht konden rusten. Twee anderen hielden wacht. Dario controleerde Ilans wond, reinigde de huid rond de inslag en gaf hem een pijnstillertje en antibiotische zalf.

“Je hebt mijn broer geholpen,” zei de vrouw.

“Hij had hulp nodig.”

“Je had het geld kunnen volgen.”

Dario keek naar het ene geopende pakket in zijn rugzak. Honderdduizend dollar. Nog altijd meer dan genoeg om zijn schuld te betalen.

“Ik heb nog steeds geld.”

“En wij hebben nog steeds een graf vol doden.”

Ze stelde zich voor als Naira. Haar gemeenschap woonde langs een zijrivier op twee dagreizen van het wrak. Ze waren niet afgesneden van de wereld. Hun kinderen gingen naar school in een groter dorp, ze handelden op de rivier en enkele bewoners werkten bij een organisatie die het bos tegen illegale houtkap en mijnbouw beschermde.

Maar ze vertrouwden de autoriteiten niet zonder reden.

Elf jaar geleden hadden jagers uit Naira's gemeenschap de crash gezien. Ze hadden vijf overlevenden gevonden, onder wie een copiloot, een accountant en een klein meisje. Het kind heette Lucía Serrano.

Dario haalde de pop uit zijn rugzak.

Voor het eerst verloor Naira haar beheerste uitdrukking.

"Mijn tante heeft haar twee dagen verzorgd," zei ze. "Lucía had een gebroken been, maar ze leefde."

"Wat is er gebeurd?"

"Op de derde avond kwamen mannen met geweren. De copiloot kende hen. Hij waarschuwde mijn oom dat ze voor het geld kwamen."

Dario dacht aan de woorden in de cockpit.

Ze komen terug als het donker wordt.

"De mannen schoten de overlevenden dood," vervolgde Naira. "Mijn oom ook. Onze mensen dreven hen weg voordat ze de koffer vonden. Daarna verplaatsten we de lichamen terug naar het vliegtuig. We wilden dat de families hen ooit konden begraven, maar de plaatselijke politie werkte toen voor hetzelfde mijnbouwbedrijf."

"Voor Orbe."

Naira knikte.

"Victor Aranda kwam jaren later terug. Niet zelf. Nooit zelf. Hij stuurde mannen. Soms vonden wij hen. Soms keerde niemand terug."

"Hebben jullie ze gedood?"

"Wij hebben hen gewaarschuwd. De meesten vertrokken. Twee schoten eerst. Een ander werd door een slang gebeten en we hebben hem naar de rivier gedragen. Wat Victor daarna over hen vertelde, weten we niet."

Dario dacht aan de botten rond de hals van de man bij het wrak. In het schemerlicht hadden ze menselijk geleken. Nu zag hij dat het dierentanden en gepolijste zaden waren.

Victor had geen monsters nodig gehad. Alleen Dario's angst.

"Waarom hielden jullie mij niet tegen?"

"We probeerden het. Je negeerde ieder teken."

Daar viel weinig tegenin te brengen.

"En de mannen met laarzen?"

“Zij kwamen gisteren vanuit het zuiden. Wij dachten dat jullie bij elkaar hoorden, tot we zagen dat ze jou volgden.”

Dario pakte het vluchtlogboek. Het papier was droog gebleven.

“Dit verbindt Victor met het vliegtuig. Ik heb ook foto’s van het wrak.”

“Is dat genoeg?”

“Niet voor de moorden. Misschien wel om een onderzoek te openen.”

“Victor laat je daar niet mee vertrekken.”

Dario keek naar zijn satellietmelder. Onder de rots kreeg hij geen verbinding, maar zijn opgeslagen route was intact.

“Dan moeten we zorgen dat hij vertelt wat hij weet.”

De volgende ochtend was de beek nog te wild om over te steken. Naira kende een route over de heuvelrug die hen bij de oude houtweg zou brengen. Ze verplaatsten zich langzaam vanwege Ilans arm, maar bleven voor de achtervolgers.

Rond het middaguur kwamen ze boven de boomkruinen uit op een kale rotskam. Dario’s satellietmelder maakte verbinding. Hij stuurde een noodbericht met zijn positie, een samenvatting en de coördinaten van het wrak naar het internationale noodcentrum waaraan zijn apparaat gekoppeld was.

Twintig minuten later verscheen een antwoord:

MELDING DOORGEGEVEN AAN GRENSPOLITIE EN MILIEUDIENST. BLIJF INDIEN MOGELIJK OP AFGESPROKEN OPHAALPUNT. VERWACHTE AANKOMST DAG 5, 10.30 UUR.

Dario keek naar de tijd.

Ze hadden nog achttien uur om de bosrand te bereiken.

Hij draaide zich naar Naira.

“Ik heb Victor ooit horen zeggen dat ik beter was in terugkomen.”

“Had hij gelijk?”

Dario stopte het apparaat weg.

“Dat gaan we hem morgen vertellen.”

5 De prijs van terugkeer

De jeep stond op dezelfde plaats als vijf dagen eerder.

Mateo zat achter het stuur. Victor leunde onder een paraplu tegen de motorkap. Naast hem stond een brede man met een litteken boven zijn bovenlip.

Salazar.

Dario bleef enkele seconden tussen de bomen staan. Naira, Ilan en twee anderen wachtten verder terug. Ze vertrouwden de politie nog niet genoeg om zich als eersten te laten zien.

Dat begreep hij.

Dario zette de opnamefunctie van zijn satellietmelder aan en stopte het apparaat in zijn borstzak. Daarna liep hij het open terrein op.

Victor klapte zijn paraplu dicht.

“Je ziet er verschrikkelijk uit.”

“Je moest eens weten.”

Salazar keek naar Dario's rugzak.

“Heb je het?”

Dario haalde het geopende pak bankbiljetten tevoorschijn. Het plastic was gescheurd en de buitenste biljetten waren vochtig en met modder besmeurd.

Victors ogen vernauwden zich.

“Waar is de rest?”

“Bij het wrak.”

“Waarom?”

“Omdat dertig kilogram geld zwaar wordt als je voor gewapende mannen vlucht.”

Victor wierp Salazar een korte blik toe.

“Welke mannen?”

“De mannen die jij achter me aan stuurde.”

“Je bent moe. Misschien heb je dingen gezien die er niet waren.”

Dario liet de geldbundel zakken.

“Je wist wat daar was.”

“Ik wist dat er risico's waren.”

“Nee. Je wist wie daar was.”

Victor zweeg.

“Je wist van de mensen die het wrak bewaken,” ging Dario verder. “Je wist van de overlevenden. Je wist waarom er een waarschuwing in de cockpit stond.”

Mateo keek nu ook naar Victor.

“Heb je hem daarom gestuurd?” vroeg hij.

Victor glimlachte licht. Het was dezelfde glimlach die hij in de koffiebar had gedragen.

“Er zijn de afgelopen jaren te veel verhalen ontstaan. Ik had zekerheid nodig voordat ik een bergingsploeg en zwaar materieel naar binnen bracht.”

“Daar kom je nooit met zwaar materieel.”

“Elke plaats is bereikbaar als je genoeg betaalt.”

“En ik?” vroeg Dario.

Victor haalde zijn schouders op.

“Jij was de vraag.”

“Welke vraag?”

“Of ze nog steeds mensen laten vertrekken.”

De woorden bleven in de vochtige lucht hangen.

“Dus je gebruikte mij als proefpersoon.”

“Als je was teruggekomen met het geld, was iedereen tevreden geweest. Als je niet was teruggekomen, had ik ook mijn antwoord.”

Dario keek naar Salazar.

“De ingekorte betalingstermijn was van jou?”

Victor lachte.

“Die lening is al maanden van mij. Ik heb Salazars bedrijf gekocht nadat jij tekende. Zonder enige druk had je deze opdracht nooit aangenomen.”

Nu begreep Dario waarom Victor zoveel over zijn schulden wist. Hij had niet geprofiteerd van Dario's wanhoop. Hij had haar georganiseerd.

“Je hebt de overlevenden van het vliegtuig laten doden.”

Victors glimlach verdween.

“Dat was een andere tijd.”

“Geen ontkenning.”

“De copiloot wilde het geld houden. De anderen waren getuigen. Mijn mensen namen een beslissing.”

“En het kind?”

Victor keek even weg.

Die beweging zei meer dan ieder antwoord.

In de verte klonk een motor.

Victor hoorde hem ook. Hij stak zijn hand uit.

“Geef me het vluchtlogboek.”

“Welk vluchtlogboek?”

Salazar stapte naar voren en trok een pistool onder zijn jas vandaan.

Mateo draaide de contactsleutel van de jeep om en gooide hem in de modder.

“Mijn wagen gaat nergens heen,” zei hij.

Salazar richtte het pistool op hem. Dario wierp de geldbundel recht in zijn gezicht. Losse biljetten vlogen uiteen. Salazar knipperde en sloeg met zijn vrije hand naar het plastic.

Dario dook op hem af.

Het schot ging de lucht in. Ze botsten tegen de motorkap. Dario klemde Salazars pols met beide handen vast en sloeg hem tegen het metaal. Het pistool viel onder de jeep.

Victor rende naar de weg.

Uit het woud stapte Naira. Ze hield Ilans oude jachtgeweer tegen haar schouder, maar haar vinger lag naast de trekker.

“Blijf staan,” zei ze.

Victor gehoorzaamde.

Twee voertuigen van de grenspolitie verschenen achter de bocht, gevolgd door een terreinwagen van de milieudienst. Remmen piepten. Portieren vlogen open en gewapende agenten verspreidden zich over de weg.

Dario liet Salazar los en deed een stap achteruit. Zijn handen waren leeg en duidelijk zichtbaar.

“Mijn borstzak,” zei hij tegen de eerste agent. “Daar zit een opnameapparaat. Alles staat erop.”

Victor keek hem aan alsof hij Dario pas nu werkelijk zag.

“Je denkt dat dit je vrijmaakt?”

Dario keek naar de natte bankbiljetten in de modder.

“Nee. Maar het is een begin.”

De berging van het vliegtuig duurde bijna drie maanden. Onder begeleiding van Naira's gemeenschap bereikten rechercheurs en forensische specialisten het wrak. Ze brachten de menselijke resten naar buiten en identificeerden uiteindelijk zeven van de acht inzittenden. De naam Lucía Serrano stond als laatste op de lijst.

Het geld werd grotendeels teruggevonden. De verzegelde pakketten droegen nummers die overeenkwamen met transacties van Orbe Mineral Logistics. Samen met het vluchtlogboek, Victors opgenomen bekentenis en de verklaringen van twee gearresteerde gewapende mannen vormden ze het begin van een veel groter onderzoek naar afpersing, illegale mijnbouw en witwaspraktijken.

Victor en Salazar bleven in voorarrest. Dario wist dat een rechtszaak jaren kon duren, maar hun netwerk viel uiteen. De illegale boetes op zijn lening werden geschrapt. Voor het bedrag dat hij werkelijk had geleend, trof hij een wettelijke betalingsregeling.

Hij werd niet rijk.

Hij verkocht zijn oude opslagplaats, nam opnieuw werk aan als expeditiegids en hielp reddingsteams hun mensen beter voor te bereiden op tochten door tropisch gebied. Iedere maand betaalde hij een deel van zijn schuld af. Langzaam, eerlijk en zonder mannen met breekijzers aan zijn deur.

Een halfjaar na zijn terugkeer nodigde Naira hem uit voor de herdenking van de slachtoffers. Niet bij het vliegtuig, maar in haar dorp aan de rivier. Acht namen werden uitgesproken. Bij de naam van Lucía plaatste Naira de herstelde pop naast een klein houten gedenkteken.

Na de plechtigheid liepen zij en Dario naar de rand van het woud. In een boom stonden drie schuine kerven.

“Is dat nog altijd een waarschuwing?” vroeg hij.

“Het betekent dat je niet verder mag zonder toestemming.”

“Dan blijf ik hier.”

Naira knikte goedkeurend.

Dario haalde iets uit zijn zak: één verkreukeld biljet van honderd dollar. Het was tijdens de vlucht uit de koffer in een plooi van zijn rugzak blijven steken. Hij had het bij de onderzoekers kunnen inleveren, maar zij hadden hem gevraagd het mee te brengen naar het dorp, waar een agent het officieel als laatste bewijsstuk in ontvangst zou nemen.

Hij bekeek het papier nog één keer.

Vijf dagen lang had hij gedacht dat zulke biljetten zijn enige uitweg vormden. In werkelijkheid hadden ze hem dieper het gevaar in getrokken. Pas toen hij de koffer had losgelaten, was hij begonnen zichzelf te bevrijden.

Hij gaf het biljet aan de wachtende agent.

Boven hem schoof de wind door het bladerdak. Groene bladeren draaiden in het zonlicht en vielen langzaam op de donkere grond.

Ditmaal dacht Dario niet aan geld.

Hij dacht aan de mensen die waren teruggekeerd, aan de doden die eindelijk een naam hadden gekregen en aan een grens die alleen gevaarlijk werd wanneer iemand weigerde haar te respecteren.

Daarna keerde hij het woud de rug toe en liep met Naira naar het dorp.

Voor het eerst in jaren wist hij precies waar hij naartoe ging.